

Naturabstraksjoner

Trond Borgen | tekst

UTSTILLING

Galleri Gann:

Britt Juul, Marius Moe,
Carl Nesjar, maleri, grafikk.
To.m. 16. okt.

Med naturen som utgangspunkt abstraheres billeduttrykket på ulikt vis i nyåpnet galleri

Ikke før har vi sett to store, nye gallerier åpne i Stavanger, så åpner et tilsvarende flott galleri i Sandnes. Vi har savnet Galleri Gann i flere år, men nå er det tilbake i nye lokaler som, med sine fire saler, gir rom for fleksible og varierte utstillingsløsninger.

Åpningsutstillingen viser tre ulike kunstneretemperamenter, hver for seg, og som helhet. De har alle naturen som utgangspunkt for sine abstraksjoner, men resultatet er tre helt forskjellige billeduttrykk. Den vi kjenner best fra før, er Carl Nesjar; han viser ingen nye sider ved seg selv på denne utstillingen. Det han viser, er derimot et solid håndverk, bygget på mange års erfaring. I litografier og temperamalerier på papir tvinger han sine naturinntrykk inn i det lille formatet, noen ganger med kraftfull poesi som resultat, som i «Flo og fjære» og «Fjellformer på kysten», andre ganger er bildene ikke stort mer enn elskverdige rutinearbeider som grenser mot det søtladne. Nesjar gir oss den nærmest perfekte veggdekorasjonen, den passer i alle omgivelser og stikker seg ikke særlig ut i noen retning. Dette er dyktig, men glatt.

Britt Juuls malerier yter straks øyet mer motstand. Med titler som «Omvendt blåklokke» og «Snøklokke Vikua» antyder hun både et nærsyn på naturen og et overblikk som ikke uten videre lar seg avlese av det abstrakte formspråket hun benytter: Her er store, kraftige former – runde, buede, halvt organiske, halvt tenkte – som sprenger seg på i

GANN: «Britt Juuls malerier yter straks øyet mer motstand,» skriver Borgen.

” Vi har savnet Galleri Gann i flere år.

den kraftige koloritten. Juul er ikke redd for sterke fargekombinasjoner, og hun trekker sine naturabstraksjoner temmelig langt bort fra det hun har sett. Heller er det snakk om det hun har opplevd, og hun bruker et enkelt vokabular av former til å uttrykke dette, i bilde etter bilde. Komposisjonen trer mye klarere fram enn en mulig naturpoesi – i forhold til Nesjar er Juuls billeduttrykk nærmest aggressivt, prangende og oppmerksomhetssøkende.

Den tredje utstilleren, Marius Moe, maler et plan klassiske landskapsabstraksjoner, hvor naturens mange elementer og utsiktens oversyn trekkes

sammen til en helhet uten særlig vekt på detaljer. Hans lille «Skisse» er et vakkert eksempel nettopp på denne evnen til å samle landskapet i en syntese. Men dette bildet viser også at Moe legger inn et element av skjørhet i sine landskapsmalerier. Det er som om han vi vise oss, ikke selve betraktningen av et landskap, men erindringen av det etterpå. Erintringens skjørhet visker ut detaljer, glatter over fragmenter; det er som om naturen holder pusten idet vi forsøker å framkalle den fra vårt minne.

I en serie på fire små landskapsbilder – «Sekvens: Deux hommes qui se croisent sans recontrer» – ser vi et landskap med flere stier og to mennesker som krysser hverandre; men de to skikkelser møtes like-

vel ikke og kan fortsette helt i sin egen verden. Slik forsterker Moe det romantiske aspektet i sitt maleri – vi opplever den ensomme vandreren ute i naturen. Men det dreier seg også om en slags uregelmessig geometri: Han fester seg ved stier som danner mønstre i en park, gode som komposisjons-elementer for malerisjonen.

Og så dreier deg seg om kunstneren som kan bruke mennesker som sine egne brikker på et brettspill som heter lerret og vises som kunst: Marius Moe viser oss et ikke-møte som faktisk finner sted, for det skjer et bestemt sted i en park. Tilbake i vår erindring sitter da, ikke bare dette abstraherte landskapet, men også det som skjer, og ikke skjer, i menneskets vandring på denne kloden.